

- 58 Mordà pač misli to, da z zvezd prihaja
upliv, ki vzrok je graji, vzrok pohvali?
Če to, lok v tarčo delno vsaj pogaja.
- 61 Ljudje ta upliv si nâpak razlagáli
so skoro vsi, in so božov imena
»Mars«, »Jupiter«, »Merkur« planetom daí.
- 64 No, druga sumnja tvoja — ták strupena
že ni ko prva: meni ne izneveri
— tegâ ne zmogla bi — te zlôba njena;
- 67 če namreč vam d o z d e v a se primeri,
pravični Bog da časih ni pravičen,
t o k v e r i naj je ost, ne h krivi veri!
- 70 Ker to umét, kâk uk je ta resničen,
predirnosti prejeli ste obilje,
storim, da boš, kar ták želiš, nasičen:
- 73 Če je nasilje t o, da, kdor mu cilj je,
nasilniku nikdar v ničém ne vda se,
za óni dve izgovor ni nasilje;
- 76 ker v o l j a, dokler noče se, ne vdá se,
ampak podobna ognja je bitnósti:
potlačen tisočkrat, vselej vzravna se.
- 79 Če torej vkloni malo se al dosti,
s e s i l i v d a; storili ták ti dvé sta,
ki nista se vrnili v kraj svetosti.
- 82 Da volja njiju ták bilâ je zvesta,
na ražnju kot Lovrenca je krasila,
kot Mucij, v ognju dlan, ni trenil z mesta —
- 85 bi ji na pot bilâ spet zavrnila
puščeno siloma, kot vdovi prosti.
Al taka volja zmir je redka bila!
- 88 Če torej razumél si po dolžnosti
besede te, tvoj dvom se je razblinil,
ki še večkrat bi delal ti težkosti.
- 91 A nov ti klanec je prek pota šinil
in preje se ti noğa bo vtrudila,
preden boš sam prek njêga se prerinil:
- 94 najprej namreč sem jaz te poučila,
da laž nemožnost blaženih duhov je,
ker zmir v Resnico Prvo zró; trdila
- 97 Piccarda pa nato kot čin gotov je,
srcé Konštanca zmir da šlar ljubilo:
v teh — zdi se — je trditvah protislovje.
- 100 No, dostikrat se, brat, je prigodilo,
da kdo, bežeč pred enim zlom, je storil,
dasi nerad, nekaj, kar ni prav bilo.
- 103 Ták Alkmajón je lastno mater vmoril,
brezbožnež, ménil pa, da je pobožen,
ker oče ga za umor je nagovoril.
- 106 K tej točki to pomisli: Kdor ogróžen
sicer je s silo, sčasom pa privoli,
nikar se ne izgovarjaj, krivde tožen.
- 109 Res, volja v o b č e noče zlá nikoli,
pač p a l t u a l t a m, v strahú skušnjavi,
v bojazni, da se večji ogne bóli.
- 112 Kar torej dé Piccarda o ljubavi
do šlara, je ljubezen v o b č e umela,
jaz drugo; in ták prav obé imavi.«
- 115 Ták svetih reka je besed šumela
iz Vira, kjer izvira vsa resnica;
ták v mir in red mi dvojni dvom je déla.
- 118 »O, Prvega Ljubímca ljubljenica,«
dem jaz nato, »o božica, kot voda,
kot ogenj Vaša oživlja govorica.
- 121 Ni ták srcá globoka mi posoda,
da dar za dar bi mogel Vam vrniti;
naj vse modrost povrne Vam Gospoda!
- 124 Naš um — to vidim zdaj — se ne nasiti
razen v Resnice vzvišene jasnini,
ki izven nje nič res ne more biti.
- 127 Um v Njej spočije se kot zver v jazbini,
dosegši Jo; in je, je dosegljiva,
sicer težíli bi — zaman, k praznini.
- 130 Res, radoznalost je nenasitljiva
in dvom v dnu vsake istine vzbrstéva;
pa t o l e v vâh, k Resnici nas poriva.
- 133 To zakon jê prirode; ta veleva,
ta vabi me, da vprašam Vas spoštljivo
za stvar, Gospa, ki v mrak se mi odeva:
- 136 Li more za obljubo pomanjkljivo
naknadit človek drugo dobro delo,
pred Bogom prav ták tehtno, zaslužljivo?«
- 139 Okó je Beatriči zažarelo,
ljubezni božje žar se v njem je krésil,
a moje pod tem žarom je medlelo;
- 142 zgubljen, ves zbeگان sem oči povésil.

V ZGODNJEM JUTRU.

Odprla lepe je oči
v polteno slastni poltemi.

Pod oknom vtonil je v sen korak ...
A kakor da jo gledanje bóli,
zaprla je trepalnice.
V globokem miru spalnice
prelivanje se čuje luči v mrak ...

In spet od pesmi se je utrudila.
Sklonila se na postelji je bela
(tiho roka je v laseh drhtela)
in je kakor v snu premišljevala.
kakó zvečer je v mesečini lepa bila —
(o to dehtenje kakor težkih vin!)
in je kakor mrtva pala
v opojnost svilnatih blazin ...

Anton Vodnik.